

Фінансовий результат діяльності підприємства знаходить своє відображення у Звіті про фінансові результати (Звіт про сукупний дохід) за формою № 2, а саме в розділі I «Фінансові результати».

Форма № 2 наведена у додатку 1 до НП(С)БО 1, а форма № 2-к консолідованого звіту у додатку 2 до НП(С)БО 1. Важливим є те, що підприємство вказує в окремих рядках лише статті зі суттєвою інформацією, оцінка яких може бути достовірно визначена. Згідно п.3 розділу I НП(С)БО 1, суттєва інформація – це «інформація, відсутність якої може вплинути на рішення користувачів фінансової звітності». Суттєвість інформації визначається відповідними національними положеннями (стандартами) бухгалтерського обліку або міжнародними стандартами бухгалтерського обліку та керівництвом підприємства. Тобто, визначення істотності інформації відбувається як згідно із стандартами, так і з рішеннями керівництва підприємства. На даний момент жодне з положень бухгалтерського обліку не містить вимог про межі суттєвості інформації, що вносить неоднозначність в дане поняття.

Доповнювати звіт про фінансові результати можна лише рядками, зазначеними в додатку 3 до НП(С)БО 1. Підприємства можуть не наводити статті, за якими відсутня інформація до розкриття (крім випадків, якщо така інформація була в попередньому звітному періоді) (п. 4 розділу II НП(С)БО 1).

Достовірне заповнення Звіту про сукупний дохід надає змогу охарактеризувати доходи, витрати і фінансові результати діяльності підприємства. Крім того, зазначена форма є індикатором результативності діяльності підприємства та виступає надійним джерелом інформації про фактори, що вплинули на неї протягом звітного періоду.

Література:

1. Загальні вимоги до фінансової звітності [Електронний ресурс]: Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1: [Наказ Міністерства фінансів України від 07.02.2013 р. № 73: [зі змінами та доповн.] – Режим доступу: <<http://zakon.rada.gov.ua/>>.

2. Податок на прибуток [Електронний ресурс]: Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 17: [Наказ Міністерства фінансів України від 07.02.2013 р. № 73: [зі змінами та доповн.] – Режим доступу: <<http://zakon.rada.gov.ua/>>.

3. Про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій [Електронний ресурс]: Інструкція: [Наказ Міністерства фінансів України від 30.11.1999 р. № 291: [зі змінами та доповнен.] – Режим доступу: <<http://zakon.rada.gov.ua/>>.

Зінченко О. В., к.е.н., доцент,

Сайко К. І., магістр,

Київський національний університет технологій та дизайну

м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ АВТОТРАНСПОРТНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Питанням обліку виробничих запасів приділяється суттєва увага, оскільки від належної організації їх обліку залежить розвиток як підприємства, так і

економіки країни, загалом. Структура виробничих запасів кожного підприємства має галузеві особливості. Проте, не залежно від галузі, виробничі запаси наявні в операційному процесі та складають значну питому вагу оборотних засобів підприємства.

Загальні питання обліку виробничих запасів висвітлювались у працях відомих вітчизняних учених-економістів. Значну увагу їм приділяли Бутинець Ф.Ф., Валуєв Б.І., Голов С.Ф., Жилкіна Л.В., Гуцайлюк З.В., Кужельний М.В., Єфіменко В.І., Кірейцев Г.Г., Лінник В.Г., Рудницький В.С., Ткаченко Н.М., Сопко В.В., Смоленюк П.С. Вагомий внесок у розвиток методичних питань обліку виробничих запасів зробили зарубіжні вчені: Бейгельзімер М.Г., Безруких П.С., Білобжецький І.А., Білозерський Л.С., Виноградов В.В., Грунфест І.Л., Маргуліс А.Ш., Марченко О.К., Кондраков В.Б., Ліберман Л.В., Левін В.С., Луговий В.А., Новодворський В.Д., Розенберг Н.Я., Тішков І.Е., Цуркану В.І., Шеремет А.Д., Чечета А.П. Проте питання обліку виробничих запасів на підприємствах залишаються актуальними та потребують нагального вирішення.

Метою дослідження є пошук шляхів удосконалення обліку виробничих запасів з метою їх раціонального використання та підвищення ефективності виробництва.

Практика показує, що процес обліку виробничих запасів є трудомісткою ділянкою, внаслідок чого на підприємствах спостерігаються недоліки, а саме – запущеність обліку, що призводить до великих втрат запасів. Це підтверджує, що залишаються невирішеними низка важливих питань, пов'язаних з розробкою науково обґрунтованої системи обліку використання виробничих запасів.

Основними завданнями обліку виробничих запасів на автотранспортних підприємствах є:

правильне і своєчасне документальне оформлення операцій з руху;
виявлення і відображення витрат щодо їх закупівлі;
контроль за збереженням на всіх етапах руху при надходженні, зберіганні та витрачанні;
контроль за правильним відпуском у виробництво та використання у відповідності з нормами;
отримання достовірних відомостей щодо залишків та про виконання плану матеріально – технічного забезпечення.

Виробничими запасами автотранспортних підприємств є паливо, мастильні матеріали, запасні частини.

Особливостями є: *для палива* – обліковується в літрах і кілограмах за такими статтями: паливо в баках автомашин, паливо в талонах, паливо на складі; *для запасних частин* – запчастини нові на складі, запчастини, які підлягають ремонту, але придатні для використання, запчастини, що були в експлуатації, не потребують ремонту і придатні для використання.

Для цілей бухгалтерського обліку виробничі запаси обліковують:

На субрахунку 203 «Паливо»	(нафтопродукти, тверде паливо, мастильні матеріали) обліковуються наявність та рух палива, що придбається чи заготовлюється для технологічних потреб виробництва, експлуатації транспортних засобів, а також для вироблення енергії та опалення будівель. Тут також обліковуються оплачені талони на нафтопродукти і газ [1].
На субрахунку	ведеться облік придбаних чи виготовлених запасних частин, готових деталей, вузлів, агрегатів, які використовуються для

207 «Запасні частини»	проведення ремонтів, заміни зношених частин машин, обладнання, транспортних засобів, інструменту, а також автомобільних шин у запасі та обороті. На цьому ж субрахунку ведеться облік обмінного фонду повнокомплектних машин, устаткування, двигунів, вузлів, агрегатів, що створюються в ремонтних підрозділах підприємств, на ремонтних підприємствах [1].
--------------------------	--

За дебетом субрахунку 207 «Запасні частини» відображаються залишок і надходження, за кредитом – витрачання, реалізація та інше вибуття запасних частин [1].

Запасні частини можуть надходити на підприємство: у комплекті з придбаними основними засобами; від постачальників; внаслідок ліквідації основних засобів; після ремонту допоміжними службами; в результаті виготовлення допоміжними цехами.

Аналітичний облік запасних частин ведеться за місцями зберігання та однорідними групами (механічна група, електрична група тощо). Аналітичний облік машин, обладнання, двигунів, вузлів та агрегатів обмінного фонду ведеться за групами: придатні до експлуатації (нові та відновлені); що підлягають відновленню (на складі); що є в ремонті [1].

Особлива увага на АТП приділяється обліку автомобільних шин, оскільки за строк служби автомобіля на ньому кілька разів їх міняють внаслідок зносу. На кожну шину в експлуатації ведеться «Картка обліку роботи шини». де щомісячно зазначається фактичний пробіг автомобіля за спідометром. Списання шин має здійснюватися згідно норм пробігу [2], які залежать від рівня досконалості конструкції шин та умов їх експлуатації.

Аналітичний облік запасних частин на складах здійснюють за місцями зберігання, однорідними групами, марками автомобілів та номенклатурними номерами.

Аналітичний облік запасних частин ведуть за такими групами: придатні до експлуатації; підлягають ремонту; перебувають у ремонті; непридатні до експлуатації. Облік їх руху здійснює технік у спеціальних картках обліку, що містять такі реквізити: дати надходження і вибуття, назву агрегату, його номенклатурний і заводський номери, пробіг, проведені види ремонту, звідки надійшов і кому виданий агрегат.

Облік запасних частин ведуть за такими цінами:

нові / зняті з автомобілів, але придатні для експлуатації	за діючими цінами придбання;
відремонтовані	в розмірі 50% діючої ціни придбання;
які потребують ремонту	у розмірі 25% діючої ціни придбання;
непридатні до експлуатації	за ціною брухту або можливого використання.

Аналітичний облік автомобільних шин на складах ведуть за місцями зберігання та за окремими групами: шини нові; шини, що були в експлуатації, але придатні для подальшої експлуатації; шини, відремонтовані або відновлені методом накладання нового протектора; шини, що були в експлуатації й підлягають ремонту або відновленню; шини, не придатні для подальшої експлуатації. Усередині кожної групи облік ведуть за окремими деталями

(покришки, камери), а також за кількістю, розмірами (марками), моделями, сортами, цінами, заводськими номерами.

Синтетичний облік наявності та руху придбаних і виготовлених запасних частин на автотранспортних підприємствах, що використовуються для проведення ремонтів і замін зношених частин автотранспортних засобів обліковують на субрахунку 207 «Запасні частини» рахунка 20 «Виробничі запаси».

Списання запасних частин здійснюється для проведення ремонтів та заміни зношених частин машин і інших видів обладнання.

Субрахунок 207 «Запасні частини» автотранспортних підприємств може мати такі субрахунки другого порядку:

2071 «Запасні частини»;
20711 «Запасні частини придбані нові»;
20712 «Запасні частини, виготовлені на підприємстві»;
20713 «Запасні частини, непридатні до експлуатації»;
2072 «Обмінний фонд запасних частин»;
20721 «Придатні запасні частини обмінного фонду»;
20722 «Запасні частини обмінного фонду, що підлягають відновленню»;
20723 «Запасні частини обмінного фонду в ремонті»;
2073 «Автомобільні шини»;
20731 «Автомобільні шини в запасі»;
20732 «Автомобільні шини в обороті»;
20733 «Автомобільні шини в ремонті».

Господарські операції пов'язані з рухом запасних частин відображаються бухгалтерськими проведеннями наведеними у таблиці 1.

Таблиця 1

Облік руху запасних частин і автомобільних шин

№	Зміст операції	Дебет	Кредит
1	Отримано від постачальника запасні частини (шини)	207	631
2	Нараховано податковий кредит із ПДВ	641	631
3	Запасні частини, використані для ремонту автомашин	23	207
4	Проведені відрахування до резерву на відновлення шин	23	47
5	Пред'явлена претензія постачальникові за неякісні шини	374	47
6	Списано вартість ремонту шини	47	631
7	Списано вартість шин, встановлених замість зношених	47	207
8	Передача шин в експлуатацію	207	207

За результатами проведеного дослідження можна зробити такі висновки, зокрема, класифікацію виробничих запасів автотранспортних підприємств проводити як за економічною, так і за технічною ознаками.

Значна номенклатура запасних частин потребує належного аналітичного обліку їх руху, тому, враховуючи класифікацію виробничих запасів за економічною ознакою, доцільним є до субрахунку 207 «Запасні частини» відкрити аналітичні рахунки наведені вище.

Література:

1. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій від 30.11.1999 р. № 291 (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0893-99>.

2. Норми експлуатаційного пробігу автомобільних шин, затверджені Наказом Міністерства транспорту України від 08.12.97 р. № 420.

3. П(С)БО 9 «Запаси». затверджене наказом Міністерства фінансів України від 20 жовтня 1999 року № 246. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>

Йолтуховська О. Ю., к.е.н.,

Ужгородський національний університет

м. Ужгород, Україна

ВПЛИВ ЯКІСНИХ СКЛАДОВИХ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ НА ПРИБУТОК ПІДПРИЄМСТВА

Стратегічні системи вимірювання бізнесу набувають в Україні все більшого поширення. Основне призначення систем подібного роду полягає в забезпеченні функцій збору, систематизації й аналізу інформації, необхідної для прийняття управлінських рішень.

Працівники підприємства відіграють важливу роль у його функціонуванні. Від їх кваліфікації та вмінь залежить результат поставлених завдань та цілей. Цілі відображають бажаний стан, якого прагне досягнути підприємство. Показники конкретизують поставлені цілі. Завдання показують, якими хоче бачити керівництво наведені показники. Заходи відображають дії, які має здійснити підприємство для досягнення завдань та цілей.

Взагалі, впровадження будь-якої стратегії починається з навчання тих, хто має її реалізовувати. За допомогою спеціально розроблених програм навчання, періодичних зборів, корпоративних послань та інформаційних систем керівництво здійснює функцію комунікації стратегічного бачення. Даний процес дає йому змогу реалізовувати стратегію у різних напрямках, забезпечуючи тим самим зв'язок загальних цілей з цілями структурних підрозділів і функціями окремих співробітників.

З позиції Л.В. Пана менеджери середнього рівня залучаються у процес розробки стратегій в галузі навчання і розвитку, а також внутрішніх бізнес-процесів, визначаючи ключові процеси, потенціал співробітників і вимоги до використовуваних технологій. Крім того, їм делегується розробка інфраструктури моделі на нижчих рівнях ієрархії. Зокрема, розробляються вимірники ефективності роботи відділів та індивідуальних показників, що оцінюють ефективність роботи кожного співробітника [1]. Відповідно, формування мотиваційної системи забезпечує залучення кожного працівника у процес підвищення ефективності діяльності суб'єкта господарювання.

Комунікація є безперервним процесом, що базується на комплексній програмі навчання управління стратегією, у межах якої здійснюється аналіз поточних результатів і коригування установок минулих періодів.

Зазначимо, що до трудового потенціалу окремо взятого працівника ряд вчених відносить наступні складові: